

Stembusafkeer

MARK HOOGSTAD

rd.lezers@ad.nl

Een ervaring rijker, een illusie én 1,6 miljoen euro armer. Bijna een half miljoen Rotterdammers mochten zich gisteren uitspreken over de bouw- en de sloopplannen van het stadsbestuur (Leefbaar Rotterdam, D66 en CDA). Slechts een fractie (16,9 procent) daarvan kwam opdraven bij het woonreferendum. Ruim onvoldoende om de kiesdrempel van 30 procent te halen. Kortom: een referendum zonder enige betekenis. Het nee-kamp behaalde een Pyrrusoverwinning: aanzienlijk meer stemmen dan de ja-knikkers, maar veel te weinig om politiek een vuist te kunnen maken. Maar daarmee is niet gezegd dat wethouder Ronald Schneider (wonen, Leefbaar) nu victorie kan kraaien. Als de campagne de afgelopen iets geleerd heeft, dan is het wel dat het onderhuidse verzet tegen zijn pièce de résistance te groot is om die twijfels nu zomaar even hooghartig onder het tapijt te vegen. Schneider ging zijn verhaal (meer wooncomfort, meer evenwicht in het woningaanbod) pas uitleggen toen zijn tegenstanders hem daartoe het podium boden met hun succesvolle aanvraag voor een raadgevend

referendum. Tot die tijd was zijn Woonvisie 'een dingetje van de Coolsingel', waar slechts een handjevol betrokkenen zich druk over maakte.

Wie bewoners 'mee wil nemen' en de democratische betrokkenheid wil vergroten, zal als bestuurder nadrukkelijker dan voorheen de wijken in moeten trekken. Op eigen initiatief. Het verhaal dient uitgelegd en bediscussieerd te worden om de Facebooksceptis en het Twitterchagrijn te verjagen. Zo luidde, vrij vertaald, ook een van de aanbevelingen van het twee weken geleden gepresenteerde onderzoek 'Verbetering op komst'. Opdrachtgever was de gemeente Rotterdam, een stad met een belabberde democratische moraal. Al jaren hollen hier de opkomstpercentages achteruit, tot afgrijzen van onder anderen burgemeester Ahmed Aboutaleb. Daarin is Rotterdam overigens niet uniek.

In dit geval valt de stembusweezin enigszins te begrijpen. De Woonvisie is een omvangrijk en voor velen te complex beleidsdocument, dat zich om die reden dan ook volstrekt niet leent voor een volksraadpleging. Het gaat om heel veel meer dan de door de tegenstanders uitgelichte en vermeende sloopwoede van Schneider. Raadsleden worden geacht die materie te doorgronden. Daartoe worden zij eens in de vier jaar verkozen. Door burgers die vertrouwen in hen hebben en daarom de gang naar de stembus maken.